

Sygn. akt VI U 3111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy S. S.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: I. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 17 października 2014 r., numer (...)

w sprawie: I. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

z udziałem zainteresowanych M. K. i Syndyka Masy Upadłości (...). (...) + H. + B. + (...) Spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O.

o podleganie ubezpieczeniu

1) oddała odwołanie,

2) oddała wniosek zainteresowanego Syndyka Masy Upadłości (...). (...) + H. + B. + (...) Spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. o zwrot kosztów procesu.

Na oryginalnie właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zaskarżoną decyzją stwierdził, że M. K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u I. P. podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od 01.07.2011r.

Odwołania od powyższych decyzji złożył płatnik składek I. P., wnosząc o zmianę zaskarżonych decyzji przez przyjęcie, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zainteresowanej M. K. od dnia 1.11.2012 r. jest (...) (...) + H.+ B. + (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O..

W odpowiedzi na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o ich oddalenie.

Wezwany do udziału w sprawie w trybie art.477¹k.p.c. syndyk Masy Upadłości (...). (...) + H. + B.+ (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., któremu doręczono odpis odwołania i odpowiedzi na odwołania, wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu, popierając stanowisko organu rentowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje

W dniu (...)r. pomiędzy I. P., prowadzącą działalność gospodarczą a (...) Sp. z o.o. we W. została zawarta umowa - porozumienie, na podstawie której zgodnie z art. 23¹ k.p. dotychczasowy pracodawca I. P. przekazuje, a nowy pracodawca (...) Sp. z o.o. przejmuje z dniem 01.11.2012 r. wszystkich pracowników w/g załączonego wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do umowy, na identycznych warunkach, jakie pracownicy mieli do 31.10.2012 r., bez szkody dla pracowników.

Pismem z dnia I. R.- (...) Sp. z o.o. zawiadomiły przejmowanych pracowników, w tym M. K. o przejściu w trybie art. 23¹ k.p. z dniem 1.11.2012 r. pracowników na nowego pracodawcę, którym będzie R. S.. z o.o. we W.. Jako przyczyny przejścia wskazano: porozumienie zakładów, wzmocnienie kapitału. Jako prawne, ekonomiczne oraz socjalne skutki przejścia dla pracownika wskazano, że dotychczasowa treść stosunku pracy nie ulegnie zmianie. Zakres czynności nie ulega zmianie. Wszystkie prawa i obowiązki wynikające z regulaminu pracy oraz regulaminu wynagradzania zachowują moc obowiązującą. Okres dotychczasowej pracy będzie wliczany do ogólnego i zakładowego stażu pracy u pracodawcy przejmującego. Uprawnienia urlopowe będą realizowane w ramach ustalonego planu urlopowego. Wskazano, że warunki zatrudnienia pozostają bez zmian. Nie przewiduje się zmiany struktury zatrudnienia ani konieczności przekwalifikowywania.

W dniu 01.11.2012r. I. P. zwana usługobiorcą, i (...) Sp. z o.o. zwana usługodawcą, zawarły umowę o świadczenie usług, w ramach, której usługodawca do realizacji usług oddeleguje osoby zwane „wykonawcami”. Paragraf 1 umowy stanowił, że przez wykonawcę rozumie się osobę zatrudnioną u usługodawcy na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło. Wykonawcami miały być osoby przejęte przez usługodawcę od usługobiorcy na podstawie umowy - porozumienia. Zgodnie z postanowieniami § 3 ust. 4 i 5 umowy o świadczenie usług, wykonawcy usługodawcy oddelegowani do usługobiorcy zobowiązani są do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania. Szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji niniejszej umowy będą określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Zgodnie z tą umową wykonawcy mieli przestrzegać obowiązujących u usługobiorcy (I. P..) przepisów porządkowych i aktów wewnętrznych dotyczących m.in. ochrony mienia, przepisów BHP i ppoż. oraz zasad ochrony informacji stanowiących tajemnice jego przedsiębiorstwa, oraz dotyczących ochrony danych osobowych i bezpieczeństwa obowiązujących systemów (§ 1 ust. 3). Ponadto usługobiorca (I. P..) zobowiązała się udostępnić bezpłatnie usługodawcy ((...) Spółka z o.o.) sprzęt dla danego stanowiska pracy oraz dostęp do pomieszczeń socjalnych. (§ 1 ust. 4). W § 5 ust. 1 strony ustaliły, że podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usług sporządzone wg zasad określonych w ust. 3, a ponadto usługodawca przyznaje rabat w wysokości 40 % kosztów (na które składają się ZUS oraz podatek od wynagrodzeń) w okresie pierwszych 3 lat. W dalszych postanowieniach umowy zaznaczono, że umowa została zawarta na czas określony 3 lat, zaznaczając jednocześnie, że cesja wierzytelności wynikających z umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą usługobiorcy wyrażoną w formie pisemnej pod rygorem nieważności, z tym, że to ograniczenie cesji nie dotyczy cesji na rzecz (...) (...) + H. (...), jako 100 % udziałowca (...) Sp. z o.o. we W. (§ 9).

Zarówno umowa - porozumienie z dnia 01.10.2012 r., jak ramowa umowa o świadczenie usług z dnia 01.11.2012 r. zostały zawarte korespondencyjnie. I. P. nie spotkała się z przedstawicielami spółki (...) przy jej podpisywaniu. W trakcie realizacji tych umów również nie mieli bezpośredniego kontaktu, a jedynie za pośrednictwem M. R. przedstawiciela spółki (...).

Od 01.11.2012 r. M. K. w dalszym ciągu wykonywała taką samą pracę, za takim samym wynagrodzeniem i w tym samym miejscu na rzecz Po 1.11.2012 r. nic się nie zmieniło w świadczeniu przez nią pracy, wykonywała ją w tym samym miejscu pod kierownictwem I. P. i zatrudnionego u niej kierownika, podpisywała listę obecności w tym samym

miejscu, polecenia dotyczące pracy wydawała jej odwołująca a jedynie wynagrodzenie otrzymywała z firmy (...) a następnie od firmy(...) przelewem na konto. M. K. wystąpiła z pozwem o wydanie świadectwa pracy przeciwko firmie (...) bowiem uważała, że firma ta została jej nowym pracodawcą z uwagi na otrzymane aneksy do umów. Po 1.11.2012 r. M. K. korzystała z urlopów wypoczynkowych a z wnioskiem o urlop zwracała się do odwołującej.

Działalność R. S. z o.o sprowadzała się jedynie do prowadzenia obsługi kadrowej i księgowej. Po zakończonym miesiącu R. wystawiała I. P. fakturę za świadczenie usług, na podstawie, której I. P. dokonywała przelewu wynagrodzenia wykonawcom. W kwestii wynagrodzenia I. P. w zamian za przekazanie pracowników otrzymał od (...) Spółka z o.o. rabat w wysokości 40% kosztów, na które składają się składki ZUS oraz. podatek od wynagrodzeń. Spółka (...) dokonała zgłoszenia przejętych pracowników, w tym ubezpieczonej, do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, ubezpieczenia zdrowotnego, nie odprowadzając należnych składek na ubezpieczenia.

W (...) r. odwołująca zawarła z M. K. umowę zlecenia a w listopadzie 2013 r. zainteresowana M. K. zawarła umowę o pracę z I. P. i jej formalny stosunek pracy z (...) (...) + H. + B. ⁽⁺⁾ (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. uległ zakończeniu.

Wyrokiem z dnia (...)r. Sąd Rejonowy wyrokiem zaocznym wydanym z powództwa M. K. przeciwko (...) (...) + H. + B. ⁽⁺⁾ (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. nakazał pozwanemu wydanie świadectwa pracy za okres zatrudnienia zainteresowanej od 1.11.2012 r. do dnia 4.04.2014 r. w(...). (...) + H. + B. ⁽⁺⁾ (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O..

dowód: umowa –porozumienie z dnia 1.10.2012 r., ramowa umowa o świadczenie usług z dnia 1.11.2012 r. w aktach rentowych, zeznania odwołującej i zainteresowanej zapis protokołu rozprawy k. 125 i 207, odpis wyroku Sądu Rejonowego z dnia 18.04.2014 r.

Sąd Okręgowy powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów oraz zeznań odwołującej i zainteresowanej. Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny konfliktu „działania w granicach prawa” w kontekście instytucji przejścia zakładu pracy na inną osobę w trybie art. 23¹ k.p. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującej i zainteresowanej, które zgodnie wskazały, że po przejęciu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., a następnie przez (...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., nie zmieniły się warunki zatrudnienia M. K., tzn. nadal pracowała ona w tym samym miejscu i wg tych samych zasad, na tym samym stanowisku, z tym samym zakresem obowiązków, faktyczny nadzór nad nimi sprawował dotychczasowy płatnik składek, tj. I. P.. Jediną zmianą, jaka zaszła w stosunku do pracowników w/w po dniu 01.11.2012r. był fakt wypłacania pracownikom, w tym M. K., wynagrodzenia przez nowy podmiot. Wszystkie inne warunki jej pracy i płacy pozostały takie same, jak przed datą 01.11.2012 r. Zainteresowana nadal pracowała w tym samym miejscu i według tych samych zasad, pod faktycznym kierownictwem i nadzorem dotychczasowego płatnika składek.

Wszelkie bieżące czynności związane z procesem pracy podejmowała nadal wobec zainteresowanej I. P. i ona też wyłącznie korzystała z efektów jej pracy. Jedynie wynagrodzenie za prace było fizycznie wypłacane przez (...) Sp. z o.o., a następnie (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. Jednakże z pieniędzy faktycznie przekazanych na ten cel przez odwołującą. Jak wynika, bowiem z zawartej w dniu 01.11.2012 r. umowy o świadczenie usług. spółka (...) od dnia 01.11.2012 r. występowała w roli usługodawcy, który zobowiązał się do realizacji usług na rzecz I. P.. Co istotne, treść postanowień § 5 wymienionej umowy zatytułowanego Wynagrodzenie", wskazuje, że (...) Sp. z o.o. a następnie (...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. nie miały osiągać żadnego zysku z tytułu zawartych umów, gdyż za wykonaną usługę pobierały de facto równowartość wynagrodzeń netto pracowników powiększonych o 60% należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zaliczki na podatek dochodowy. W efekcie zawartych umów doszło do sytuacji, w której R., a następnie (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. na podstawie przekazanych przez I. P. kwot płaciły pracownikom wynagrodzenie netto, nie odprowadzając za pracowników należności publicznoprawnych, do których zgodnie z zawartą umową o świadczenie usług, musiałyby jeszcze „dokładać”. Kwestia płacenia przez R. i (...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o. o. składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie ma w niniejszej sprawie decydującego znaczenia. Koronne znaczenia ma. bowiem kwestia tego, kto był w spornym okresie płatnikiem składek ubezpieczonych. Rozstrzygnięcie tej kwestii możliwe jest jedynie poprzez ustalenie, czy doszło do

skutecznego przejścia zaineresowanej w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p., przez R. i (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. Samo przyjęcie zgłoszenia przez organ rentowych ww. spółek jako płatników składek, nie przesądza o tym, że faktycznie takimi płatnikami składek były te spółki. Zgłoszenie funkcji płatnika przez (...) Sp. z o.o. i (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. poprzez rejestracje w komputerowym systemie informatycznym ZUS spowodowało przyjęcie przez system organu rentowego i funkcjonowanie w systemie jako płatnik

Odwołująca się zarzuciła, że przez wiele miesięcy ZUS przyjmował składkę na ubezpieczenie społeczne od zainteresowanych spółek. Jednak sam fakt przyjmowania deklaracji ubezpieczeniowych nie stanowi o dorozumianym zaakceptowaniu zmiany podmiotu zobowiązanego do zapłaty składek. W przypadku ubezpieczeń społecznych mamy do czynienia z normami ius cogens, a zatem wola stron nie może wpłynąć na ich wykładnię.

Zgodnie z treścią art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych płatnikiem składek dla pracowników jest pracodawca. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) oraz Fundusz Pracy - art. 104 ust. 1 pkt: 1 a ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy] i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - art. 9 ustawy z dnia 13.07.2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy]. Tym samym w cenie Sądu Okręgowego istotę sporu stanowiła ocena konfliktu „działania w granicach prawa” w kontekście instytucji przejścia zakładu pracy na inną osobę (art. 23¹ k.p.).

Dokonując oceny zasadności odwołania Sąd Okręgowy stwierdził, że w pierwszym rzędzie dokonać trzeba oceny prawnej skuteczności zawartych ze spółką (...) (których następnie stroną stała się spółka (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. umowy - porozumienia z dnia 01.10.2012 r., na podstawie której zgodnie z art. 23¹ k.p. dotychczasowy pracodawca I. P. przekazała nowemu pracodawcy - (...) Sp. z o.o. z dniem 01.11.2012 r. część pracowników, w tym zainteresowaną i umowy o świadczenie usług z dnia 01.11.2012 r. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Istota regulacji zamieszczonej w art. 83 § 1 k.c. sprowadza się do świadomości i zamiaru działania w celu ukrycia prawdziwego celu czynności prawnej. W ocenie Sądu brak jest jednak podstaw do twierdzenia, że w niniejszej sprawie w momencie zawierania umów stronom towarzyszyły tego rodzaju elementy świadomości woli. Uwzględniając znane okoliczności sprawy, a także obierając za punkt odniesienia moment zawarcia umowy o świadczenie usług, nie jest możliwe założenie, że tego typu przeżycia psychiczne towarzyszyły stronom tych umów.

Zgodnie z art. 58 § 1 i k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu jej treści, które z punktu widzenia formalnego (pozornie) nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości (w znaczeniu materialnym) zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez nią zakazane. (Wyrok Sadu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., I UK 101/12. LEK nr 1250560). Ponadto warto zauważyć na co uwagę zwrócił również Sąd Okręgowy - że jeżeli umowa jest przez strony uruchomiona poprzez faktyczne zdarzenia, to nic występuje w sprawie pozorność. Jednak taka sytuacja nie wyklucza możliwości badania, czy zawarcie umowy nie zmierzało do obejścia prawa (wyrok Sodu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 r. w sprawie II UKN 258/00. OSNP 2002/2 W527). Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, że spoglądając każdorazowo w sposób kompleksowy na zawarte pomiędzy stronami umowy, nie można oceniać ich wyłącznie przez pryzmat art. 353⁽¹⁾ k.c. zgodnie, z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada swobody formułowania umów nie może jednocześnie być interpretowana z pominięciem art. 58 k.c. zgodnie, z którym czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna (...). Umowa zawarta pomiędzy stronami na gruncie przedmiotowej sprawy

formalnie została zawarta i wykonana. Zainteresowana została wyrejestrowana z ubezpieczenia społecznego przez I. P. a nowy podmiot zgłosił ją, jako swojego pracownika do ubezpieczenia społecznego. Podobnie wypłata wynagrodzeń była realizowana przez nowego pracodawcę. Samo jednak sporządzenie umów i wypłata wynagrodzenia przez - nowy podmiot nie mogą stanowić tak istotnego i doniosłego ustalenia, które w konsekwencji w sposób skuteczny świadczyłoby o faktycznym przejściu pracownika do nowego pracodawcy. Swoboda kształtowania umów przyznana stronom przez ustawodawcę w relacji z instytucją przejścia, zakładu pracy (art. 23⁽¹⁾ k.p.) i podlegania ubezpieczeniu społecznemu nie może wpływać na bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa. Tym samym dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23⁽¹⁾ k.p. należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § I k.c. a tym samym nieważne. Konsekwencją tak rozumianej nieważności na gruncie przedmiotowej sprawy pozostaje, zatem fakt; iż w rzeczywistości nie doszło do zmiany pracodawcy, a tym samym płatnikiem składek pozostała I. P..

W judykaturze utrwalona jest wykładnia art. 23¹ k.p. odnośnie kwestii jednoczesnego przeniesienia na nowego pracodawcę własności składników majątkowych. Za obecnie dominujące należy traktować stanowisko, które uzależnia uznanie transferu pracownika za skuteczny od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę, (pkt 18 orzeczenia Trybunału z dnia II marca 1997 r. w sprawie C-13/95. AyseSuzen v. (...) JC. a także wyroku z 10 grudnia 1998 r. w sprawach połączonych C-173/96 i C-247/96, F. S. H. i inni v. A- de ServiciosAser I SociedadCooperativaMinerva i H. Z. v. (...) i H. BohnStcherheitediensl). W niniejszej kwestii podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 28.03.2013 r. wskazał, że zniesienie jednostki organizacyjnej wykonującej zadania z zakresu administracji publicznej i przekazanie tych zadań innej jednostce, posiadającej własne zasoby kadrowe wystarczające do ich wykonania, nie stanowi przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p. (Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 28 marca 2013 r., 111 PZP 1/13. OSNP 2014/4/5L LEX nr 1294241).

Na gruncie przedmiotowej sprawy funkcjonowanie podmiotu opiera się na składniku materialnym, a tym samym przejęcie wyłącznie zadań nie jest wystarczające dla transferu. Obowiązek przejęcia składników majątkowych, które pozwalają normalnie prowadzić działalność gospodarczą jest w takim wypadku konieczny. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, iż spółka (...) a następnie (...) -(...) (...) + H. + B. + V. (...) S.(...) nie przejęła żadnych składników majątkowych związanych z prowadzeniem pizzerii należącej do I. P.. Powyższe przy braku własnych tożsamyh składników mienia oraz przy charakterze podejmowanych przez przejętych pracowników zadań nie może być podstawą, aby skutecznie wywodzić o uzyskaniu przez spółkę (...) (a następnie(...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o.) statusu pracodawcy. Przy prowadzeniu pizzerii niewątpliwie niezbędnym dla funkcjonowania pozostaje infrastruktura o charakterze majątkowym. A zatem sam transfer zadań nie jest wystarczającym dla stwierdzenia zachowania tożsamości przedsiębiorstwa, będącego warunkiem przejścia zakładu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego należy także zwrócić uwagę na wykładnię art. 22 § 1 k.p. Zgodnie z treścią tego przepisu pracownik wykonuje prace na rzecz pracodawcy. Nie oznacza to bynajmniej, że w więzi prawnej mającej za przedmiot świadczenie pracy nie może pojawić się osoba trzecia. Na gruncie niniejszej sprawy, wypada podkreślić, że doszło do "przekazania" znacznej części załogi (pracowników). Beneficjent nie przekazał jednocześnie kontrahentowi majątku służącego realizacji zadań, a także, co ważne, zachowano strukturę zarządcza w procesie świadczenia pracy. Rola podmiotu ((...) Sp. z o.o. a następnie(...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o.), ograniczona została do dostarczania zatrudnionym wynagrodzeń, które wcześniej przekazał do jego dyspozycji pierwotny pracodawca. Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że wiodącym motywem takich zmian podmiotowych był cel związany z ograniczeniem kosztów (zrównany z obciążeniami w zakresie składek na ubezpieczenie społeczne). W ocenie Sądu Okręgowego, tak wykreowany "outsorcing" pozostawał w opozycji względem omawianych przepisów prawa pracy (art. 22 I i art. 23¹ k.p.).

Zdaniem Sądu Okręgowego przekazanie pracownika na okres od 1.11.2012 r. do 30.10.2013 r. bez zachowania przesłanek związanych z przejęciem istotnych składników majątkowych w myśl art. 23' k.p. i następnie jednoczesne oddelegowanie tej osoby na poprzednie miejsce pracy, uzasadnia ocenę niniejszych okoliczności pod kątem art. 58 §

I k.c. w zw. z art. 23¹ k.p. Niniejsza konstatacja nabiera szczególnie na znaczeniu przy jednoczesnym uwzględnieniu faktu, że w wyniku tej operacji koszty związane z jego zatrudnieniem zostały określone na poziomie 60% faktycznych kosztów jego pracy.

Mając powyższe na uwadze odwołanie podlegało oddaleniu z mocy

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W punkcie drugim wyroku Sąd Okręgowy orzekł w przedmiocie wniosku zainteresowanego Syndyka Masy Upadłości (...) (...) + H. + B. + V. Polska S. z o.o. Przedmiotowy wniosek Sąd oddalił na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przedmiotowa zasada będąca odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu w ocenie Sądu znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie albowiem mając na uwadze całokształt okoliczności, obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz zainteresowanego, byłoby w danym wypadku niesłuszne lub wręcz niesprawiedliwe. Przepis art. 102 k.p.c. pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. Do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być przy tym oceniony z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego, (wyrok Sadu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2013 r. I ACa 725/13, LEX 1409197). Poczynione na gruncie przedmiotowej sprawy ustalenia odnośnie udziału zainteresowanego w sprawie. począwszy od zawarcia z I. P. umowy-porozumienia, w której to zainteresowany zobowiązał się do spłaty składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonych a następnie uchybił przedmiotowemu zobowiązaniu, świadczą o nielojalności i nierzetelności zainteresowanego. W tej sytuacji przyznanie na wniosek zainteresowanego kosztów postępowania w jakimkolwiek wymiarze rażąco naruszałoby zasady współzycia społecznego oraz godziłoby w podstawowe zasady słuszności i sprawiedliwości.

SSO Ewa Milczarek